

**A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!**

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság **Budapesten, 2011. év március hó 2. napján** tartott nyilvános ülés alapján meghozta és **2011. év március hó 3. napján** kihirdette a következő

**í t é l e t e t:**

A csempészet büntette és más bűncselekmények miatt I. r. és társai ellen indított büntetőügyben a Fővárosi Bíróság 2009. év november hó 11. napján kelt 12.B.434/2005/118. számú ítéletét **II. r. vádlottal szemben megváltoztatja.**

A vádlottat 100 (száz) napi tétel, 2.500 (kettőezer-ötszáz) forint napi összegű, összesen 250.000 (kettőszázötvenezer) forint **pénzbüntetésre is ítéli.** A pénzbüntetés meg nem fizetése esetén egy napi tétel helyébe egy napi szabadságvesztés lép.

II. r. vádlott tekintetében a házi őrizetben töltött idő szabadságvesztésbe történő beszámítását **mellőzi.**

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét II. r. és III. r. vádlottakkal szemben **helybenhagyja.**

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

**I n d o k o l á s:**

A Fővárosi Bíróság a 2009. november 11. napján kelt 12.B.434/2005/118. számú ítéletével II.r. vádlottat a Btk.312 § (1) bekezdésébe ütköző és a (4) bekezdés a./ pontja szerint minősülő bűnsegédként folytatólagosan elkövetett csempészet büntette miatt 2 évi börtönbüntetésre ítélte, amelynek végrehajtását 5 évi próbaidőre felfüggesztette

A bíróság a vádlott által előzetes letartóztatásban és házi őrizetben töltött időt a kiszabott szabadságvesztés esetleges végrehajtásába beszámította és megállapította, hogy 3 napi házi őrizet helyébe 1 napi szabadságvesztés lép.

III.r. vádlottat a Btk. 312. § (1) bekezdésébe ütköző és a (4) bekezdés b./ pontja szerint minősülő bűnsegédként folytatólagosan elkövetett csempészet büntette; valamint a Btk. 276. §-ába ütköző és eszerint minősülő bűnsegédként

folytatólagosan elkövetett magánokirat-hamisítás vétsége miatt halmazati büntetésül 1 év 8 hónapi börtönbüntetésre és a Magyar Köztársaság területéről történő 5 év kiutasításra ítélte. A szabadságvesztés végrehajtását 4 év próbaidőre felfüggesztette.

Az ügyben I.r. valamint IV.r. vádlottak tekintetében a Fővárosi Bíróság 12.B.434/2005/118. számú ítélete elsőfokon jogerőre emelkedett.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész II.r. és III.r. vádlottak tekintetében súlyosításért, II.r. vádlott és védője felmentésért fellebbezett.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a 2010. február 23. napján kelt BF.44/2010/3-I. számú átiratában valamint képviselője a nyilvános ülésen az ügyészi fellebbezést részben fenntartotta, de IV.r. vádlott tekintetében a Be.357. § (2) bekezdése alapján visszavonta.

IV.r. vádlott tekintetében így a Fővárosi Bíróság 118. sorszámú ítélete 2010. február 25. napán jogerőre emelkedett.

A nyilvános ülésen a fellebbviteli főügyészség képviselője megjegyezte, hogy az ítélet sorszámozást nem tartalmaz, ezért a hivatkozások nagyon nehézkesek.

Az ítéleti tényállás kiegészítését kérte a III.r. vádlottra vonatkozó személyi körülményeivel, az előző elítéléseivel.

Az ítéleti tényállás I. pontjában az 1-18-ig felsorolt szállítmányok adatainál kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság nem tüntette fel az igazságügyi szakértői vélemény 4. számú melléklete alapján a belföldiesítéskor rendelkezésre álló számlákon feltüntetett USD összegek forint ellenértékét. Számos szállítmánynál tévesen tüntette fel az összehasonlító ár alapján számított vámteher tételeket és azok nem voltak összeegyeztethetők a szakértői véleményben helyesen feltüntetett 43.163.703.000 forint végösszeggel és a vámteher tényleges összegével.

A II. tényállási pontnál az 1. és 2. bekezdésben írtak kétszeresen szerepelnek és az ítélet, nem tartalmazza azt sem, hogy a 11. pontban írt szállítmány lefoglalásra került. Csak az indokolás tartalmazza a II. tényálláspontban írtak esetében, hogy itt egy körszállításos cselekményekről is szó van, az 5.6.7. és 11. pont alatti cselekmények esetében.

Mindezekre figyelemmel a fellebbviteli főügyészség képviselője indítványozta, hogy az elsőfokú bíróság részleges megalapozatlanságát a másodfokú bíróság küszöbölje ki az iratok tartalma és az igazságügyi szakértői vélemény alapján és a helyes tényállás figyelembevételével a II.r. és III.r. vádlottakkal szemben a szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztésére vonatkozó rendelkezéseket mellőzze, és a II.r. vádlottat egyben tiltsa el a közügyek gyakorlásától is. Az ítélet egyéb rendelkezéseit a másodfokú bíróság hagyja helyben.

II.r. vádlott védője a nyilvános ülésen a vádhatóság képviselőjének jogi álláspontjával nem értett egyet. II.r. vádlott ugyanis kizárólag fuvarozó volt, ő csupán egy árut kapott szállításra, de az nem nyert bizonyítást, hogy ő részt vett volna abban, és segítséget nyújtott volna az I.r. vádlottnak ahhoz, hogy a vámárak vámkezelésére ne kerüljön sor. Az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta, hogy a fuvarozó tevékenységet ellátó személy vitte zárt borítékban az okiratokat ezáltal konkrét tény megállapítására nem is kerülhetett sor tekintetben, hogy a szándékos magatartásával a II.r. vádlott mint bűnsegéd közreműködött volna. Mindezek alapján II.r. vádlott felmentését kérte.

III.r. vádlott védője arra hivatkozott, hogy a III.r. vádlottnak semmiféle ügydöntő szerepe nem volt a vámkezelések megszervezésében, ő egyszerű ügyintéző volt, az I.r. vádlott volt az, aki a vámkezeléseket intézte, és ez a vádlott nem is élt az eljárás során a vallomástételi jogával. A védő is egyetértett azzal, hogy az I.r. vádlott volt a bűncselekmény tettese, és a többi vádlott, csak bűnsegédi magatartást tanúsított. Így a szabadságvesztés mértékére és a végrehajtás felfüggesztésére vonatkozó rendelkezések megfelelnek a III.r. vádlott által elkövetett cselekmény súlyának ezért az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását kérte.

A fellebbezések alapján a Fővárosi Ítéletábrla a Be. 348. § (1) bekezdésben írt felülbírálati jogkörén belül megvizsgálta az elsőfokú bíróság ítéletét és az azt megelőző bírósági eljárást és megállapította, hogy a Fővárosi Bíróság eljárási szabályt nem sértett, az ítéletét a feltárt bizonyítékokra alapította és azokat egyenként és összességében részletesen értékelte. A tényállás támadásával összefüggésben a II.r. védő által bejelentett fellebbezés alaptalan, az a másodfokú eljárásban nem is vezethetett eredményre.

A másodfokú bíróság azonban az ítéleti tényállást a Be. 351. § (2) bekezdése alapján részben megalapozatlannak találta. Az elsőfokú bíróság ugyanis a tényállást a (2) bekezdés b./ pontjában írtak alapján hiányosan állapította meg, és a c./ pontra figyelemmel az 1. pontban írt tényállás ellentétes volt az iratok tartalmával. Számos pontatlanságot tartalmazott az ítélet ami azonban nem hatott ki az ítélet egészére, így egyes tényeknek csak a helyesbítésére volt szükség.

A megalapozatlanság legfőbb okát a másodfokú bíróság abban látta, hogy a tényállás nem volt közérthető, és nem tartalmazta az elkövetéskor hatályban lévő 1995. évi X törvényt, a vámjogról a vámeljárásról és ezt követően nem szólt a jogszabályváltozásokról sem, nevezetesen arról, hogy a 2003. évi CXXVI. Tv. 83 §-val számos jogszabályi változás történt és időközben létrejött az Európai Közösségek Tanácsa által megfogalmazott és 1992. október 12-i 2913/92/EGK. rendelet a Közösségi Vámkódexről.

A másodfokú bíróság azonban úgy látta, hogy ez a megalapozatlanság kiküszöbölhető, ezért a Be. 352. § (1) bekezdésének a./ pontja alapján a tényállást kiegészítette, illetve helyesbítette, a I. tényállási pont tekintetében, valamint a

vámteher számítására vonatkozó törvényi rendelkezésekkel, amelyek nélkül a tényállás nem volt pontosan ellenőrizhető, illetve érthető.

A Fővárosi Ítéletábrla ezért az iratok tartalma alapján az ítéleti tényállást az alábbiakkal egészítette ki:

1.) I.r. vádlott a társával 2002. május 5. napján alakította meg az 1. számú Kft.-t, majd ezt eladta IV.r. vádlottnak. Az 1. számú Kft. ügyvezetője és irányítója IV.r. vádlott volt, de a Kft. nevében III.r. vádlott intézte - az 1. számú Kft. nevében - az érkező ruha és lábbeliárúk vámkezelését.

2003. január 7. és 2003. január 10. közötti időben I.r. vádlott megbízása alapján III.r. vádlott is közreműködött az importált és a 3. számú Vámhivatalba, mint beléptető vámhivatalba érkező árúk vámügyintézés során. I.r. vádlott az 1. számú Kft nevében áru fuvarozást végző cégeket bízott meg, hogy a beérkező árukat a 3. számú Vámhivatal helyett az 5. számú Vámhivatalba szállítsák.

Az 5. számú Vámhivatalban az 1. számú Kft. megbízásából egy vámügyintéző intézte a vámkezeléseket, IV.r. vádlott megbízása alapján, akinek III.r. vádlott segített azzal, hogy általában ő volt jelen az 5. számú Vámhivatalban a vámkezeléseknél. A fuvarozók a III. r. vádlottat felismerték.

A tényállás I. pontjában az 1-18. alatti vámkezelések során az árutovábbítási vámkezelés és a belföldi forgalomba helyezési vámkezelés során eltérő tartalmú számlák kerültek benyújtásra.

I.r. és III.r. vádlottak mindketten tudtak arról, hogy a I. tényállás 1-18. alatti tételeiben szereplő vámkezeléseknél a 3. számú Vámhivatalból az 5. számú Vámhivatalban történő szállítás közben a számlák kicserélésre kerülnek a belföldiesítésre irányuló vámkezeléseket megelőzően annak érdekében, hogy az 5. számú Vámhivatalnál ne alkalmazzák a vámteher összehasonlító értéket. Erre azért volt szükség, mert az elkövetéskor hatályban lévő (2003. január 7. és 10. közötti időszakban az 1995. évi C. törvény a vámjogról, a vámeljárásról, valamint a vámigazgatásról szóló törvény volt hatályban, mely szerint a kiszabásra került vám alapja a vámáru értéke volt, mely összeget az üzleti érték alapján kellett meghatározni.

A vámáru üzleti értéke az az ár volt, amit Magyarországra eladott áruért fizettek. A vámértékbe beszámított az import áruk magyar határig történő szállítási költsége, a magyar határig szállítással kapcsolatos ki- és berakodási költség, az anyagmozgatási költség, és a vámhatárig felmerülő biztosítási költség.

A vámteher (tv.38. pont) vám+környezetvédelmi termékdíj+25 % Áfa. A vámteher kiszabásához szükséges volt a vámtarifa-besorolás és a vámtételek pontos meghatározása, melyből a 64/1995. (XI.24.) IKM-PM együttes rendelet rendelkezett. Az 1995. évi C. törvény 29. § (1) bekezdése a következőket tartalmazza:

„A vámáru vámértékeként bevallott összeget a vámhatóság vizsgálni köteles. Amennyiben a bevallott vámérték a vámhatóság nyilvántartásában szereplő

összehasonlító értékénél 20 %-ot - a Kereskedelmi Vámtarifa 1-24. árucsoportjába tartozó termékekénél 5%-ot meghaladó mértékben alacsonyabb, vagy az egyszerűsített eljárás során a vámkezelést kérő jelzi, hogy a bevallott vámérték nem tekinthető véglegesnek, a vámhivatal a vámkezelést csak akkor végzi el, és a vámárut akkor adja ki, ha a vámfizetésre kötelezett vagy közvetlen képviselője a bevallott vámérték és a vámhatóság nyilvántartásában szereplő összehasonlító érték különbözetének figyelembevételével megállapított vámteher különbözetre vámbiztosítékot nyújt. Ilyen esetben a bevallott vámértéket a vizsgálat befejezéséig - WTO Vámérték Egyezmény 13. Cikke alapján - ideiglenesnek kell tekinteni.

A Tv.(2). bekezdése szerint a vámérték vizsgálata során a vámhivatal nem köteles az importált vámáru bevallott vámértékét elfogadni, ha kétség merül fel hogy a bevallott vámérték nem a ténylegesen fizetett, vagy fizetendő áron alapul. A kétség különösen akkor megalapozott, ha a vámárura vonatkozó - a vámhatóság nyilvántartásában szereplő - összehasonlító értéktől való eltérés több mint 50%-os. Ebben az esetben a vámhivatal a vámértéket a 22-27. §-ok alapján állapítja meg. A kétség fennállása esetén a vámfizetésre kötelezettől a vámhatóság további adatokat kérhet."

A vámteher számításra az összehasonlító érték figyelembevételével az előzőek szerint akkor került sor, ha a bevallott vámérték a vámhatóság nyilvántartásában szereplő összehasonlító értékénél 5 %-ot meghaladó értékben alacsonyabb volt, mert a vádlottak által elvámolni kívánt termékek a Kereskedelmi vámtarifa 1-24. közé eső árucsoportjába tartozó termékeknek minősültek.

A 64/1995. (XI.24) IKM-PM Együttes Rendelet a cselekmények elkövetésének idején a 3. számú mellékletben a textilárukat a 11. áruosztályba sorolta, így amennyiben a kezelni kívánt vámárukra benyújtott számlában feltüntetett érték a vámhatóság által megállapított összehasonlító érték 5%-kal meghaladó mértékben alacsonyabb volt, és ennek az eltérésnek a mértéke az 5%-on belül az 50%-ot meghaladta, a vámhivatal a vámértéket vizsgálni volt köteles, és a számláktól eltérő saját összehasonlító érték figyelembevételével állapította meg a vámot.

A tényállás I. pontjában a vádlottak által benyújtott számlákat vette figyelembe a vámhatóság, amelyeknél az eltérés az 50 %-ot az összehasonlító vámértékhez képest nem haladta meg, így felülvizsgálatra nem került sor. Utóbb az elsőfokú bíróság által helyesen megállapított tényállás szerint bizonyítást nyert, hogy a becsatolt számlák valótlanok [ítélet 9. oldal 5. bekezdés], ezért az ún. összehasonlító érték figyelembevételével kellett volna megállapítani a vámbevétel csökkenést akként, hogy az alábbiakban megállapított összehasonlító értékkel kiszámolt vámteher összegéből levonandó volt a vádlottak által a hamis számlák figyelembevételével kifizetett vámteher.

Az igazságügyi szakértői táblázat közérthetősége végett megjegyzendő, hogy a vámbevétel csökkenésének a mértéke példaként a következő:

Az 1. tétel alatti női háziköntös „összehasonlító” vámtarifája 12,1 %, 700 db egyenként 569 forint értékű árunak a vámértéke ezek szorzata 398.300 forint képezi a vámalapot, ennek 12,1%-a a vám, azaz 48.194 forint, ezt az összeget növeli 62 forint környezetvédelmi termékdíj, plusz 111.639 forint az Áfa összege, így a vámteher, az előbbi ruhaneműre összesen 159.895 forint.

A vámteher az összehasonlító érték figyelembe vételével a következő volt:

E szakértői számításokra és megállapításokra figyelemmel a másodfokú bíróság az ítélet 9. oldaláról az I. tényállás 1-18. alatti felsorolását az ítélet 16. oldalának utolsó bekezdéséig kiegészíti.

Az elsőfokú bíróság által elfogadott és 2008. május 15. napján kelt a szakértő által készített szakvéleményének 2. számú mellékletével, ami a vámteherszámítást tartalmazza az összehasonlító érték figyelembevételével.

A vádlottaknak tehát az összehasonlító érték figyelembe vételével a táblázatban részletezett áruk után 43.163.707 forintot kellett volna fizetniük. Ténylegesen azonban a hamis számlák alapján 24.112.982 forintot fizettek meg

A két összeg különbözetével a 19.050.721 forinttal csökkentették tehát a vámbevételt.

Az 1995. évi C. törvényt a vámjogról a vámeljárásról időközben hatályon kívül helyezte a Magyar Köztársaságnak az Európai Unióhoz történő csatlakozásáról szóló nemzetközi szerződést kihirdető törvény hatályba lépéséről szóló 2003. évi CXXVI. törvény 83. §-a. A 2004. május 1. napjától az Európai Unióba kívülről érkező vámáruk tekintetében „Az Európai Közösségek Tanácsa 1992. október 12-i 2913/92/EGK rendelete a Közösségi Vámkódex létrehozásáról” szabályozása szerint kell eljárni.

A jelenlegi szabályozás 29. és 30. cikke változatlanul lehetővé teszi, hogy abban az esetben, ha a vámkezelést kérő az átlagtól eltérő számlákat kíván felhasználni a behozott áruk vámkezelésénél, úgy a vámhatóságnak a 30. Cikk (2) bekezdésének a.-d./ pontjaiban szabályozottak szerint joga és kötelessége az ügyleti értéket felülvizsgálni, illetve megbecsülni.

Megállapítható tehát, hogy a Btk.-t kitöltő keretjogszabályok nem változtak meg a vádlottak cselekményei tekintetében oly módon, hogy ne lenne a vámhatóságnak jogköre az árukhoz csatolt számlák felülvizsgálatára.

A tényállás II. pontjában írt cselekmények elkövetésére 2003. február 17. és 2003. április 1. közötti időszakban került sor.

Az ítéleti tényállás II. pontjában a 18. oldal (2) bekezdéstől az ítélet 24. oldal (3) bekezdésével bezáródóan a ténybeli megállapításokat a másodfokú bíróság szintén mellőzi.

Helyette az igazságügyi szakértő 2007. december 3. napján kelt szakértői véleményének a 2. sorszámú mellékletét emeli be a tényállásba, melynél a

vámteherszámításnak az összehasonlító érték figyelembevételével történő kiszámítására került sor az 1-től 10-ig tétellel bezárólag, a 11. tétel kivételével.

Ezek a következők:

A másodfokú bíróság bár egyetértett az elsőfokú bíróság ítéletének 11. pontjában írt az összehasonlító ár alapján a lefoglalt termékek esetében megállapított vámteher mértékével, azzal, hogy a 10. pontig bezáróan 247.342.895 forinttal csökkent a vámbevétel a vádlottak magatartása következtében, de ezt még növeli a 11. pontban az elsőfokú ítélet 23. oldalán - az elírásokat kijavítva a B.48/2006. szakérői vélemény utolsó oldalán szereplő összesítésben foglaltakkal - megállapított 19.195.017 forint is, mivel a vádlottak a cselekményt a 11. pontban írt árukra is elkövették még akkor is, ha azok lefoglalásra kerültek, így az 1-11. pontokban írt adatokat összeadva helyesen a vámbevétel csökkenés összege - az elsőfokú bíróság ítéletétől eltérően - 266.537.912 forint.

Az I. és II. pontokban foglalt vámbevétel csökkenés tehát  $19.050.721 + 266.537.912 = 285.588.633$  forint.

2.) Az elsőfokú bíróság ítéletét III.r. vádlott személyi körülményeivel összefüggésben kiegészíti azzal, hogy a Szegedi Városi Bíróság 2006. február 14. napján jogerőre emelkedett 27.B.1108/12005/12. számú ítélete alapján a magánokirat-hamisítás vétségét a III.r. vádlott 2001. május 24. napján követte el. Ezen túlmenően azzal, hogy a III.r. vádlottat a Pesti Központi Kerületi Bíróság a 3.B.20.121/2005/8. számú ítéletével - mely cselekményt 2004. május 12. napján követett el - közokirat-hamisítás büntette miatt 4 hónapi börtönbüntetésre ítélte, amelynek végrehajtását 2 évi próbaidőre felfüggesztette.

A Budapesti X. és XVII. Kerületi Ügyészség B.X.30752000. számú vádirata alapján a Pesti Központi Kerületi Bíróságon 5.B.80.059/2006. szám alatt a III.r. vádlottal szemben a 2001. július 16. és 2001. április 15-e közötti időben elkövetett cselekményei miatt bűnsegédként üzletszerűen elkövetett csempészet miatt folyik büntető eljárás.

3.) II.r. vádlott jelenleg gépkocsivezetőként a 2. számú Kft.-nél dolgozik, havi jövedelme kb. 100.000 forint.

A fenti kiegészítésekkel, pontosításokkal az elsőfokú bíróság ítélete megalapozottá és a felülbírálatra alkalmassá vált. [Be. 351. § (1)].

Az irányadó tényállás alapján az elsőfokú bíróság helyesen következtetett II.r. és III.r. vádlottak bűnösségére, és a cselekmények jogi minősítése is törvényes.

Nem tévedett az elsőfokú bíróság amikor az I. pontban írt 1-18. szám alatt rögzítette Kínából rendelt, nem közösségi vámárúnak tekintendő áruk tekintetében a belföldi forgalomba helyezési vámkezelés során I.r. vádlott III.r. vádlott közreműködésével a

vámtartozás szempontjából lényeges körülményre, - a vámáru értékére - valótlan tartalmú nyilatkozatot tettek, és ezáltal az árutovábbítási vámkezelés és az áru belföldi forgalomba hozatala során a valótlan tartalmú számlák felhasználásával a vámteher az összehasonlító érték figyelembe vétele nélkül került sor a vámteher megállapítására. A vádlottak ezt oly módon érték el, hogy a kezelni kívánt vámárukra benyújtott számlákon feltüntetett érték és a vámhatóság által megállapított összehasonlító érték 5%-al meghaladó mértékben alacsonyabb volt, de az összehasonlító értéktől való eltérés nem haladta meg az 50%-ot, így nem került sor a becsült vámérték megállapítására. A vámbevétel a különbözettel csökkent.

III.r. vádlott a valótlan tartalmú nyilatkozatok felhasználásával megvalósította a Btk. 276. § -a szerinti folytatólagosan, bűnsegédként elkövetett magánokirat-hamisítás vétségét.

Az ítélet II. tényállásban írt cselekményt II.r. azzal a magatartásával valósította meg, hogy közreműködött a fuvarok megszervezése során abban, hogy I.r. vádlott irányítása, megbízása alapján a vámáru a vámellenőrzés alól elvonásra kerüljenek oly módon, hogy a belföldi forgalom számára történő vámkezelés már a hamis 385 sorszámú vámbélyegző felhasználásával történjen, tehát vámot ezen áruk után egyáltalán nem fizettek.

II.r. vádlott szándékos magatartásával tudta ezt, így a vámoláshoz szükséges iratok továbbításával az áru bemutatása nélkül tudta, hogy a vámkezelésre nem kerül sor, az árukat ténylegesen nem szállították a vámhivatalba, az iratokat lepecsételtetés után csupán visszajuttatta a fuvarozókhoz, akik az áruk lerakodási helyéről is tájékoztatást kaptak.

A II.r. vádlott ezzel segítséget nyújtott az I.r. vádlottnak a 266.537.912 forint értékű nem közösségi vámárúnak a vámellenőrzés alóli elvonásában.

II.r. vádlott ezáltal a Btk. 312. § (1) bekezdésének I. tételébe ütköző és a (4) bekezdés a./ pontja szerint minősülő a Btk. 21. § (2) bekezdésében írt különösen nagy értékű, nem közösségi vámárura folytatólagosan, bűnsegédként elkövetett csempészet bűntettét valósította meg.

Az elsőfokú bíróság annak eldöntésénél, hogy a Btk-nak az időbeli hatályról rendelkező 2. §-a értelmében az általános szabálynak megfelelően az elkövetéskor hatályban volt törvényt kell-e alkalmazni, vagy pedig az elbíráláskor hatályos törvény szerint kedvezőbb-e az elbírálás lehetősége, a büntetőjogi felelősségre vonatkozó rendelkezések elbírálását követően arra az álláspontra jutott, hogy az elkövetéskor hatályban lévő törvény összességében nem teszi lehetővé az enyhébb elbírálást, „mert az egyes részcselekmények időszakában eltérő Btk. volt hatályos. Így az ő esetükben csak az elbíráláskor hatályos Btk. alkalmazására volt lehetőség.” A másodfokú bíróság ezzel a jogi indokolással csak részben értett egyet. A Btk. 2.§-ának alkalmazása során a legutolsóként elkövetett bűncselekmény idején hatályban

lévő törvény az irányadó, ami jelen esetben 2003. április 1. napja. Ennek figyelembevételével kellett összevetni az elkövetéskor és az elbíráláskor, hatályos törvény rendelkezéseit. Kétségtelen, hogy az elkövetéskor a törvényi büntetési tétel középértéke volt az irányadó, de az értékhatár szempontjából nem volt változás. Az üzletszerűség megállapítása mellett azonban nem volt lehetőség a Btk. 90. § d./ pontja alapján a szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztésére.

Az elsőfokú bíróság ítéletének meghozatalát 2009. november 11. napját követően azonban a Btk. 2009. évi LXXX. tv.-vel ismét változott ami 2010. május 1. napjától hatályos. Eszerint a 28. § értelmében a Btk. 89. § (1) bekezdése alapján „A két évet meg nem haladó szabadságvesztés végrehajtása próbaidőre felfüggeszthető”. A hatályos Btk. 91. § (1) bekezdése csak az erőszakos visszaesés a bünszervezetben elkövetés és a végrehajtás befejezése előtt, vagy a felfüggesztés próbaideje alatti elkövetés esetén zárja ki a szabadságvesztés felfüggesztését.

A feltételes szabadságra bocsátással és a középérték alkalmazásával kapcsolatos szabályok azonosak az elkövetéskor és az elbíráláskor hatályos törvényi rendelkezésekkel, az értékhatár is változatlan, ezért a másodfokú bíróság az elbíráláskor hatályos törvényt alkalmazta mindkét vádlott tekintetében, mert ez összességében a próbaidőre felfüggesztés lehetőségével enyhébb elbírálást enged. [EBH 2004.1101]

A büntetés kiszabása körében az elsőfokú bíróság az enyhítő és súlyosító körülményeket általában helyesen sorolta fel és súlyuknak megfelelően értékelte. Egyetértett a másodfokú bíróság mindkét vádlott tekintetében azzal, hogy a szabadságvesztés kiszabásánál a Btk. 83. § (2) bekezdésében irányadó büntetési tétel középértékét figyelmen kívül hagyta. A II.r. III.r. vádlottak ugyanis a bűncselekményeket bűnsegédként követték el, ami a 87. § (3) bekezdése még a kétszeres enyhítésre is lehetőséget ad. A vádlottak 2003. óta állnak büntetőeljárás hatálya alatt, ami az időmúlásra figyelemmel olyan nyomatékos enyhítő körülmény, ami indokoltta teszi mindkét vádlottal szemben a Btk. 89. § (1) bekezdése alapján a szabadságvesztés végrehajtásának próbaidőre történő felfüggesztését is.

II.r. vádlott esetében azonban úgy látta, hogy a különös nagy értékű vámárura üzletszerűen, haszonszerzésre törekedve (Btk. 137. § a./ pont) valósította meg a bűncselekményt. A Btk. 51. § (2) bekezdése határozottan kimondja, hogy akinek megfelelő jövedelme, vagy vagyona van, azt ebben az esetben pénzbüntetésre kell ítélni. Az ügyészi súlyosításra irányuló fellebbezést e tekintetben látta megalapozottnak.

A másodfokú bíróság ezért a Fővárosi Bíróság ítéletét II.r. vádlott tekintetében a Be. 372. § (1) bekezdése alapján a büntetés kiszabása tekintetében megváltoztatta és 100 napi tétel, 2500 forint napi összegű pénzbüntetésre is ítélte. A II.r. vádlottnak állandó munkahelye van, megfelelő jövedelemmel rendelkezik, így a pénzbüntetés kiszabásának előfeltételei fennállnak.

III.r. vádlottal az elsőfokú bíróság a cselekményének tárgyi súlyával és a bűnösségének fokával arányban álló, a törvényi minimumnál enyhébb szabadságvesztésre ítélte. Egyetértett a másodfokú bíróság a Btk. 87. § (3) bekezdése értelmében a kétszeres enyhítés alkalmazásával, mert ez biztosítja az ítéleten belüli belső arányosságot.

II.r. vádlott esetében az elsőfokú bíróság az ítélet rendelkező részében beszámította a házi őrizetben töltött időt oly módon, hogy 3 napi házi őrizet helyébe 1 nap szabadságvesztés lép.

A másodfokú bíróság az iratokból megállapította, hogy II.r. 2003. július 9. napjától 2005. május 20. napjáig lakhelyelhagyási tilalom alatt állt, de házi őrizetben nem volt, így beszámításnak nincs helye, ezért azt a másodfokú bíróság az ítélet rendelkező részéből mellőzte.

Az ítélet egyéb törvényes rendelkezéseit a másodfokú bíróság a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

**B u d a p e s t, 2011. év március hó 3. napján**

|                              |                                     |                              |
|------------------------------|-------------------------------------|------------------------------|
| <b>Dr. Nehrer Péter s.k.</b> | <b>Miszlayné dr. Lányi Éva s.k.</b> | <b>Dr. Székely Ákos s.k.</b> |
| <b>a tanács elnöke</b>       | <b>előadó bíró</b>                  | <b>bíró</b>                  |

A Fővárosi Bíróság 12.B.434/2005/118. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla 3.Bf.58/2010/13. számú ítéletében írt változtatással II. r. és III. r. vádlottakkal szemben a mai napon jogerőre emelkedett és fel nem függesztett részében végrehajthatóvá vált.

**B u d a p e s t, 2011. év március hó 3. napján**

**Dr. Nehrer Péter s.k.**  
**a tanács elnöke**

*Kiadmány hitelül:  
bírósági ügyintéző*